

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

29 noiembrie 2017*

„Trimitere preliminară – Apropierea legislațiilor – Drept de autor și drepturi conexe – Directiva 2001/29/CE – Articolul 5 alineatul (2) litera (b) – Excepția privind copia privată – Articolul 3 alineatul (1) – Comunicare publică – Modalitate tehnică specifică – Furnizarea unui serviciu de înregistrare video de tip cloud («cloud computing») de copii ale unor opere protejate prin dreptul de autor, fără acordul autorului în cauză – Intervenție activă a prestatorului serviciului în cadrul înregistrării menționate”

În cauza C-265/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunale di Torino (Tribunalul din Torino, Italia), prin decizia din 4 mai 2016, primită de Curte la 12 mai 2016, în procedura

VCAST Limited

împotriva

RTI SpA,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, și domnii J. Malenovský (raportor), M. Safjan, D. Šváby și M. Vilaras, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul R. Schiano, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 martie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru VCAST Limited, de E. Belisario, de F. G. Tita, de M. Ciurcina și de G. Scorza, avocați;
- pentru RTI SpA, de S. Previti, de G. Rossi, de V. Colarocco, de F. Lepri și de A. La Rosa, avocați;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de G. Galluzzo și de R. Guizzi, avocați dello Stato;
- pentru guvernul francez, de D. Colas și de D. Segoin, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: italiana.

– pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de M. Figueiredo și de T. Rendas, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de L. Malferrari și de J. Samnadda, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 7 septembrie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Directivei 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO 2001, L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230), în special a articolului 5 alineatul (2) litera (b) din această directivă, a Directivei 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257), precum și a Tratatului FUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între VCAST Limited, pe de o parte, și RTI SpA, pe de altă parte, în legătură cu legalitatea punerii la dispoziția clienților VCAST a unui sistem de înregistrare video de tip cloud a programelor de televiziune transmise în special de RTI.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2000/31

- 3 Conform articolului 3 alineatul (2) din Directiva 2000/31:

„Statele membre nu pot restrânge libera circulație a serviciilor societății informaționale din alte state membre invocând motive relevante pentru [a se citi «care țin de»] domeniul coordonat.”

- 4 Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 2000/31 prevede că printre altele articolul 3 alineatul (2) din această directivă nu se aplică domeniilor menționate în anexa la această directivă, anexa respectivă vizând printre altele dreptul de autor și drepturile conexe.

Directiva 2001/29

- 5 Potrivit considerentului (1) al Directivei 2001/29:

„Tratatul prevede realizarea unei piețe interne și instituirea unui sistem prin care să asigure că, pe piața internă, concurența nu este denaturată. Armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la dreptul de autor și drepturile conexe contribuie la realizarea acestor obiective.”

6 Considerentul (23) al acestei directive enunță:

„Prezenta directivă trebuie să armonizeze într-o mai mare măsură dreptul de autor asupra actelor de comunicare publică. Acest drept trebuie înțeles în sens larg ca acoperind orice comunicare către public care nu este prezent în locul de proveniență a comunicării. Acest drept include orice transmisie sau retransmisie, de orice natură, a unei opere către public, prin cablu sau fără cablu, inclusiv radiodifuziunea. Acest drept nu ar trebui să includă niciun alt act.”

7 Articolul 2 din directiva menționată prevede:

„Statele membre prevăd dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice reproducerea directă sau indirectă, temporară sau permanentă, prin orice mijloace și în orice formă, în totalitate sau în parte:

- (a) pentru autori, a operelor lor;
- (b) pentru artiștii interpreți sau executanți, a fixărilor interpretărilor sau execuțiilor lor;
- (c) pentru producătorii de fonograme, a fonogramelor lor;
- (d) pentru producătorii primelor fixări ale filmelor, cu privire la originalul și copiile filmelor lor;
- (e) pentru organismele de radiodifuziune sau televiziune, a fixărilor programelor difuzate de acestea, indiferent dacă difuzările se fac prin fir sau prin aer, inclusiv prin cablu sau prin satelit.”

8 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29:

„Statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorului de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor lor, prin cablu sau fără cablu, inclusiv punerea la dispoziția publicului a operelor lor, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment.”

9 Articolul 5 alineatul (2) litera (b) din această directivă prevede:

„Statele membre pot să prevadă excepții și limitări de la dreptul de reproducere prevăzut la articolul 2, în următoarele cazuri:

[...]

- (b) pentru reproduceri pe orice suport realizate de către o persoană fizică pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale, cu condiția ca titularii de drepturi să primească compensații echitabile care să țină cont de aplicarea sau neaplicarea măsurilor tehnice menționate la articolul 6 pentru operele sau obiectele protejate în cauză.”

10 Potrivit articolului 5 alineatul (5) din directiva menționată:

„Excepțiile și limitările prevăzute la alineatele (1), (2), (3) și (4) se aplică numai în anumite cazuri speciale care nu intră în conflict cu exploatarea normală a operei sau a altui obiect protejat și nu aduc în mod nejustificat atingere intereselor legitime ale titularului dreptului.”

Dreptul italian

11 Articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 a fost transpus în dreptul italian prin articolul 71 sexies din legge n. 633 – Protezione del diritto d'autore e di altri diritti connessi al suo esercizio (Legea nr. 633 privind protecția dreptului de autor și a altor drepturi conexe) din 22 aprilie

1941, în versiunea în vigoare la data faptelor în discuție în litigiul principal (denumită în continuare „Legea privind dreptul de autor”). Acest articol 71 sexies, care figurează în secțiunea II din lege, intitulată „Reproducerea privată pentru uz personal”, prevede:

„1. Este permisă reproducerea privată a fonogramelor și a videogramelor pe orice suport realizată de o persoană fizică pentru uz exclusiv personal, fără scop lucrativ și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale, cu respectarea măsurilor tehnice prevăzute la articolul 102 quater.

2. Reproducerea prevăzută la alineatul 1 nu poate fi efectuată de terți. Prestarea de servicii în scopul de a permite reproducerea de fonograme și de videograme de către o persoană fizică pentru uz personal constituie o activitate de reproducere reglementată de articolele 13, 72, 78 bis, 79 și 80.

[...]”

12 Articolul 71 septies din Legea privind dreptul de autor prevede:

„1. Autorii și producătorii de fonograme, precum și producătorii originari de opere audiovizuale, artiștii interpreți și executanți, producătorii de videograme și avânzii-cauză ai acestora au dreptul la o compensație pentru copia privată a fonogramelor și a videogramelor prevăzută la articolul 71 sexies. Compensația menționată este constituită, pentru aparatele destinate exclusiv înregistrării analogice sau digitale a fonogramelor sau a videogramelor, dintr-o cotă din prețul plătit de cumpărătorul final comerciantului cu amănuntul, care, pentru echipamentele multifuncționale, este calculată raportat la prețul unui aparat care are caracteristici echivalente cu cele ale componentei interne destinate înregistrării sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, dintr-o sumă fixă pentru fiecare aparat. Pentru suporturile de înregistrare audio și video, precum suporturile analogice, digitale, memoriile fixe sau transferabile destinate înregistrării de fonograme sau de videograme, compensația este constituită dintr-o sumă proporțională cu capacitatea de înregistrare a acelorași suporturi. Pentru sistemele de înregistrare video la distanță, compensația prevăzută la prezentul alineat trebuie plătită de operatorul care furnizează serviciul și este proporțională cu remunerația obținută pentru prestarea serviciului însuși.

2. Compensația prevăzută la alineatul 1 este stabilită, cu respectarea legislației comunitare și în orice caz ținând seama de drepturile de reproducere, prin decret al Ministerului pentru Bunurile și Activitățile Culturale, care trebuie adoptat până la 31 decembrie 2009, cu avizul comitetului menționat la articolul 190 și după consultarea celor mai reprezentative asociații de producători ai aparatelor și ai suporturilor prevăzute la alineatul 1. Pentru stabilirea compensației, se ține seama de prezența sau absența măsurilor tehnice prevăzute la articolul 102 quater, precum și de incidența diferită a copiei digitale față de copia analogică. Decretul este actualizat la fiecare trei ani.

[...]”

13 Potrivit articolului 102 quater din Legea privind dreptul de autor:

„1. Titularii de drepturi de autor și de drepturi conexe, precum și ai dreptului prevăzut la articolul 102 bis alineatul 3 pot aplica operelor sau obiectelor protejate măsuri tehnice de protecție eficiente care încorporează orice tehnologie, orice dispozitiv sau orice componentă care, în cadrul normal al funcționării sale, urmărește să împiedice sau să limiteze actele neautorizate de titularii drepturilor.

2. Măsurile tehnice de protecție sunt considerate eficiente atunci când utilizarea operei sau a obiectului protejat este controlată de titulari prin aplicarea unui dispozitiv de acces sau a unui procedeu de protecție, precum criptarea, bruierea sau orice altă transformare a operei sau a obiectului protejat, sau dacă această utilizare este limitată prin intermediul unui mecanism de control al copierii care atinge obiectivul de protecție.

3. Prezentul articol nu aduce atingere aplicării dispozițiilor privind programele de calculator vizate în titlul I capitolul IV partea VI.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 14 VCAST este o societate de drept englez care pune la dispoziția clienților săi, pe internet, un sistem de înregistrare video, într-un spațiu de stocare de tip cloud, a emisiunilor unor organisme de televiziune italiene transmise pe cale terestră, printre care figurează cele ale RTI.
- 15 Din decizia de trimitere reiese că, în practică, utilizatorul alege o emisiune pe site-ul internet al VCAST, pe care se află întregul program al canalelor de televiziune incluse în serviciul furnizat de această societate. Utilizatorul poate indica fie o anumită emisiune, fie un interval orar. În continuare, sistemul administrat de VCAST captează semnalul de televiziune cu ajutorul propriilor sale antene și înregistrează intervalul orar de emisie ales în spațiul de stocare de tip cloud indicat de utilizator. Acesta achiziționează respectivul spațiu de stocare de la un alt furnizor.
- 16 VCAST a chemat în judecată RTI în fața secției specializate în dreptul întreprinderilor a Tribunale di Torino (Tribunalul din Torino, Italia), căruia i-a solicitat să constate legalitatea activităților sale.
- 17 În cursul judecății, printr-o ordonanță privind măsurile provizorii din 30 octombrie 2015, această instanță a admis în parte o cerere de măsuri provizorii formulată de RTI și în esență a interzis societății VCAST să își continue activitățile.
- 18 Considerând că soluționarea litigiului principal depinde în parte de interpretarea dreptului Uniunii, în special a articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, Tribunale di Torino (Tribunalul din Torino) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Este compatibilă cu dreptul Uniunii – în special cu articolul 5 alineatul (2) litera (b) din [Directiva 2001/29] (precum și cu [Directiva 2000/31] și cu tratatul fondator) – o reglementare națională care interzice întreprinzătorului comercial să furnizeze particularilor un serviciu de înregistrare video la distanță în modalitatea denumită «cloud computing» de copii private ale unor opere protejate de dreptul de autor, prin intermediul intervenției sale active în cadrul înregistrării, în lipsa consimțământului titularului dreptului?
- 2) Este compatibilă cu dreptul Uniunii – în special cu articolul 5 alineatul (2) litera (b) din [Directiva 2001/29] (precum și cu [Directiva 2000/31] și cu tratatul fondator) – o reglementare națională care permite întreprinzătorului comercial să furnizeze particularilor un serviciu de înregistrare video la distanță în modalitatea denumită «cloud computing» de copii private ale unor opere protejate de dreptul de autor, chiar dacă acest lucru presupune intervenția sa activă în cadrul înregistrării, inclusiv în lipsa consimțământului titularului dreptului, în schimbul plății unei compensații forfetare în beneficiul titularului dreptului, care în esență face obiectul unui regim de licență obligatorie?”

Cu privire la întrebările preliminare

Observații introductive

- 19 Din cererea de decizie preliminară reiese că instanța de trimitere a adoptat o ordonanță privind măsurile provizorii care conține măsuri de interzicere temporară a activității desfășurate de VCAST.

- 20 În aceste condiții, instanța menționată a adresat Curții două întrebări cu privire la această activitate, reținând două ipoteze opuse, una care preconizează că o legislație națională interzice activitatea menționată, cealaltă care presupune că aceasta din urmă este, dimpotrivă, autorizată.
- 21 Astfel, este permis să se deducă din aceste considerații că nu s-a stabilit că legislația în discuție în litigiul principal interzice efectiv o asemenea activitate.
- 22 În aceste condiții și pentru a da instanței de trimitere un răspuns util, Curtea va răspunde la aceste două întrebări împreună, reținând ipoteza în care o legislație națională autorizează desfășurarea unei activități precum cea în discuție în litigiul principal.
- 23 Trebuie să se constate, pe de altă parte, că instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe în legătură cu conformitatea cu dreptul Uniunii a dispoziției naționale în discuție în litigiul principal evocând nu numai Directiva 2001/29, în special articolul 5 alineatul (2) litera (b) din aceasta, ci și Directiva 2000/31, precum și „tratatul fondator”.
- 24 În această privință, după cum a arătat avocatul general la punctul 19 din concluzii, dispoziția Directivei 2000/31 eventual relevantă în speță ar fi articolul 3 alineatul (2) din aceasta, care interzice statelor membre să restrângă libera circulație a serviciilor societății informaționale provenite dintr-un alt stat membru. Cu toate acestea, potrivit articolului 3 alineatul (3) din directiva menționată, sunt excluse din domeniul de aplicare al interdicției menționate printre altele restricțiile care decurg din protecția dreptului de autor și a drepturilor conexe.
- 25 Rezultă că dispozițiile Directivei 2000/31 nu sunt aplicabile într-o cauză precum cea principală, care privește dreptul de autor și excepțiile de la acesta.
- 26 Referitor la întrebările adresate în măsura în care acestea privesc „tratatul”, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, atunci când o chestiune face obiectul unei armonizări la nivelul Uniunii, orice măsură națională aferentă trebuie apreciată în raport cu dispozițiile acestei măsuri de armonizare (a se vedea în special Hotărârea din 13 decembrie 2001, DaimlerChrysler, C-324/99, EU:C:2001:682, punctul 32, Hotărârea din 24 ianuarie 2008, Roby Profumi, C-257/06, EU:C:2008:35, punctul 14, precum și Hotărârea din 1 octombrie 2009, HSBC Holdings și Vidacos Nominees, C-569/07, EU:C:2009:594, punctul 26).
- 27 Or, trebuie arătat că unul dintre obiectivele urmărite de Directiva 2001/29 constă, astfel cum reiese din considerentul (1) al acesteia, în armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la dreptul de autor și drepturile conexe, pentru a contribui la realizarea obiectivului privind instituirea unei piețe interne.
- 28 Prin urmare, nu este necesară pronunțarea cu privire la întrebările adresate în lumina Tratatului FUE.
- 29 În aceste condiții, este necesar să se considere că, prin intermediul întrebărilor formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 2001/29, în special articolul 5 alineatul (2) litera (b) din aceasta, se opune unei legislații naționale care permite unei întreprinderi comerciale să furnizeze unor particulari un serviciu de înregistrare la distanță de tip cloud de copii private ale unor opere protejate de dreptul de autor, prin intermediul unui sistem informatic, intervenind activ în cadrul înregistrării, fără autorizarea titularului de drepturi.

Răspunsul Curții

- 30 În temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, statele membre pot să prevadă excepții și limitări de la dreptul de reproducere pentru reproduceri pe orice suport realizate de către o persoană fizică pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale.

- 31 Pe de altă parte, articolul 5 alineatul (5) din această directivă prevede că excepțiile și limitările, în special cele prevăzute la articolul 5 alineatul (2) din directiva menționată, se aplică numai în anumite cazuri speciale care nu intră în conflict cu exploatarea normală a operei sau a altui obiect protejat și nu aduc în mod nejustificat atingere intereselor legitime ale titularului dreptului.
- 32 În ceea ce privește articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, trebuie amintit mai întâi că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, dispozițiile unei directive care derogă de la un principiu general stabilit în însuși cuprinsul directivei trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte (Hotărârea din 10 aprilie 2014, ACI Adam și alții, C-435/12, EU:C:2014:254, punctul 22, precum și jurisprudența citată). Rezultă că articolul 5 alineatul (2) litera (b) menționat trebuie să facă obiectul unei astfel de interpretări.
- 33 Curtea a statuat de asemenea că realizarea unei copii de către o persoană fizică ce acționează în scop personal trebuie considerată un act de natură să genereze un prejudiciu pentru titularul de drepturi în cauză în cazul în care copia este realizată fără să se fi solicitat în prealabil autorizația acestui titular (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 2010, Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, punctele 44-46).
- 34 În plus, Curtea a considerat că, deși articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 trebuie înțeles în sensul că excepția privind copia privată interzice, desigur, titularului de drepturi să se prevaleze de dreptul său exclusiv de a autoriza sau de a interzice reproducerea în privința persoanelor care realizează copii private ale operelor sale, această dispoziție nu trebuie înțeleasă, dincolo de această restricție prevăzută în mod explicit, în sensul că impune titularului dreptului de autor să tolereze încălcări ale drepturilor sale care pot însoți realizarea de copii private (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 aprilie 2014, ACI Adam și alții, C-435/12, EU:C:2014:254, punctul 31).
- 35 În sfârșit, din jurisprudență reiese că, pentru a se putea prevala de articolul 5 alineatul (2) litera (b), nu este necesar ca persoanele fizice în cauză să dețină echipamentele, aparatele sau suporturile de reproducere. Lor li se poate furniza de asemenea de către un terț un serviciu de reproducere, care constituie premisa de fapt necesară pentru ca aceste persoane fizice să poată obține copii private (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 2010, Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, punctul 48).
- 36 În lumina jurisprudenței menționate mai sus, trebuie să se verifice dacă un serviciu precum cel în discuție în litigiul principal, ale cărui elemente relevante sunt precizate la punctele 14 și 15 din prezenta hotărâre, intră sub incidența articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29.
- 37 În această privință, trebuie să se constate că furnizorul acestui serviciu nu se limitează să organizeze reproducerea, ci, în plus, furnizează, în vederea reproducerii lor, accesul la emisiunile anumitor canale de televiziune care pot fi înregistrate la distanță. Astfel, revine clienților individuali sarcina de a alege emisiunile care trebuie să fie înregistrate.
- 38 În acest sens, serviciul în discuție în litigiul principal posedă o dublă funcționalitate, care constă în a asigura în același timp reproducerea și punerea la dispoziție a operelor și a obiectelor vizate de acesta.
- 39 Or, deși excepția privind copia privată presupune că titularul de drepturi trebuie să se abțină să își exercite dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice copii private realizate de persoane fizice în condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, cerința unei interpretări stricte a acestei excepții presupune ca acest titular să nu fie însă privat de dreptul său de a interzice sau de a autoriza accesul la opere sau la obiecte, cu privire la care aceleași persoane doresc să realizeze copii private.

- 40 Astfel, din articolul 3 din Directiva 2001/29 rezultă că orice comunicare publică, inclusiv punerea la dispoziție a unei opere sau a unui obiect protejat, trebuie să fie supusă autorizației titularului de drepturi, fiind stabilit că, după cum reiese din considerentul (23) al acestei directive, dreptul de comunicare publică a operelor trebuie înțeles în sens larg ca acoperind orice transmisie sau retransmisie a unei opere către public, prin cablu sau fără cablu, inclusiv radiodifuziunea.
- 41 În această privință, Curtea a statuat deja că noțiunea „comunicare publică” asociază două elemente cumulative, și anume un „act de comunicare” a unei opere și comunicarea „publică” a acesteia din urmă (Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, punctul 37).
- 42 În aceste condiții, în ceea ce privește, în primul rând, noțiunea „act de comunicare”, trebuie subliniat că acesta se referă la orice transmitere a operelor protejate, indiferent de mijlocul sau de procedeu tehnic utilizat (Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, punctul 38).
- 43 Pe de altă parte, fiecare transmisie sau retransmisie a unei opere care utilizează o modalitate tehnică specifică trebuie să fie autorizată, în principiu, în mod individual de autorul operei în cauză (Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, punctul 39).
- 44 În al doilea rând, pentru a intra sub incidența noțiunii „comunicare publică”, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, trebuie de asemenea, astfel cum s-a amintit la punctul 41 din prezenta hotărâre, ca operele protejate să fie efectiv comunicate unui „public” (Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, punctul 40).
- 45 În această privință, din jurisprudența Curții reiese că noțiunea „public” privește un număr nedeterminat de potențiali destinatari și presupune, pe de altă parte, existența unui număr de persoane destul de important (Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, punctul 41).
- 46 În speță, furnizorul de servicii în discuție în litigiul principal înregistrează emisiunile radiodifuzate și le pune la dispoziția clienților săi prin intermediul internetului.
- 47 În primul rând, este evident că ansamblul persoanelor vizate de acest furnizor constituie un „public”, în sensul jurisprudenței evocate la punctul 45 din prezenta hotărâre.
- 48 În al doilea rând, transmisia inițială efectuată de organismul de radiodifuziune, pe de o parte, și cea realizată de furnizorul de servicii în discuție în litigiul principal, pe de altă parte, sunt efectuate în condiții tehnice specifice, potrivit unui mod diferit de transmisie a operelor și fiecare dintre ele este destinată publicului său (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 martie 2013, ITV Broadcasting și alții, C-607/11, EU:C:2013:147, punctul 39).
- 49 Transmisunile amintite constituie, așadar, comunicări publice diferite și fiecare dintre ele trebuie, prin urmare, să primească autorizația titularilor de drepturi în cauză.
- 50 În aceste condiții, nu mai este necesar să se examineze, într-o etapă ulterioară, dacă categoriile de public vizate de aceste comunicări sunt identice sau dacă, eventual, publicul vizat de furnizorul de servicii în discuție în litigiul principal constituie un public nou (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 martie 2013, ITV Broadcasting și alții, C-607/11, EU:C:2013:147, punctul 39).
- 51 Din aceasta rezultă că, în lipsa unei autorizații acordate de titularul de drepturi, realizarea de copii ale unor opere prin intermediul unui serviciu precum cel în discuție în litigiul principal riscă să aducă atingere drepturilor acestui titular.
- 52 Prin urmare, un asemenea serviciu de înregistrare la distanță nu poate intra sub incidența articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29.

- 53 În aceste condiții, nu mai este necesar să se verifice respectarea condițiilor pe care le impune articolul 5 alineatul (5) din directiva menționată.
- 54 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că Directiva 2001/29, în special articolul 5 alineatul (2) litera (b) din aceasta, se opune unei legislații naționale care permite unei întreprinderi comerciale să furnizeze unor particulari un serviciu de înregistrare la distanță de tip cloud de copii private ale unor opere protejate de dreptul de autor, prin intermediul unui sistem informatic, intervenind activ în cadrul înregistrării acestor copii, fără autorizarea titularului de drepturi.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 55 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională, în special articolul 5 alineatul (2) litera (b) din aceasta, trebuie interpretată în sensul că se opune unei legislații naționale care permite unei întreprinderi comerciale să furnizeze unor particulari un serviciu de înregistrare la distanță de tip cloud de copii private ale unor opere protejate de dreptul de autor, prin intermediul unui sistem informatic, intervenind activ în cadrul înregistrării acestor copii, fără autorizarea titularului de drepturi.

Semnături